

UN PROBLEMA QUE NO ÉS NOU

**Com sostenir certs salaris en
el temps si no hi ha font pròpia
d'ingressos ni suport estatal?**

Una societat civilitzada compta amb mecanismes per a poder cobrir despeses socials que per naturalesa sempre són deficitàries a nivell econòmic. Els impostos dels ciutadans són la font econòmica principal perquè professions "no productives", però necessàries, (per exemple els professionals de l'àmbit sanitari, de l'àmbit de l'educació i la investigació, o del treball social) tinguin el seu lloc i la seva dignitat en la societat. Aquestes professions s'agrupen en el sector terciari de l'economia o també anomenat el sector serveis.

A nivell de cooperació internacional (i també local) ens trobem sovint que la falta de diners és un obstacle. A través de donacions personals, d'ajudes estatals o d'entitats privades, que aporten els diners per donar suport a algun projecte concret, aquest primer obstacle està superat però només parcialment. El repte de qualsevol projecte és que acabi sent autosuficient també a nivell econòmic i això és difícil si el projecte no té finançament propi o, per la seva pròpia naturalesa, no pot acabar tenint suficients ingressos propis perquè la seva feina no és productiva (per exemple les mestres i els mestres d'una escola en un barri marginal, on els pares no poden aportar res econòmicament). Els donants, en general, volen resultats visibles: construir alguna cosa, per exemple. El problema sorgeix

editorial

quan una partida significativa del pressupost es destina als salaris del personal local perquè donin vida al projecte. L'objecció té la seva raó de ser: de què viuran aquests treballadors quan s'acabi la subvenció o l'ajuda? D'aquesta objecció, no obstant, sorgeix una altra dificultat que també és legítima: perquè un projecte tingui vida és necessari el treball de voluntaris, però és ingenu pensar que només amb aquests un projecte pot tenir llarga vida en el temps. On acaba un treball voluntari i on comença un de remunerat? Com sostenir certs salaris en el temps si no hi ha font pròpia d'ingressos ni suport estatal? El problema no és nou i la solució no és senzilla, doncs hi ha molts factors en joc. Les nostres experiències passades a Sudàfrica i les actuals amb el projecte que recolzem a Perú ens mostren la crua realitat d'aquest problema. Qualsevol idea o suggeriment referent a això (com també qualsevol suport econòmic) és benvinguda.

En aquest número comptem amb un article sobre l'experiència i la veritat del nostre amic alemany Michael Schliep, que a més és membre del Consell Directiu de "Claim for Dignity i.V". També amb el testimoni de la nostra amiga sorda Carla Leguía, que viu a Lima, i encara que no tingui res a veure amb el projecte de "La Mansión", ja ens va bé tenir un primer contacte amb Perú a través d'ella. El pròxim número tractarem amb més profunditat el projecte de "La Mansión".

El Consell

EL CAMÍ PER A LA VERITAT ÉS UNA EXPERIÈNCIA

**La persona està cridada a acceptar
i a realitzar la veritat, el bé
des de la seva llibertat**

La persona pot fer el bé o el mal perquè la seva voluntat és lliure, però també la voluntat és fal·lible; és a dir, es pot equivocar. Què és per tant aquesta llibertat humana? Segons Aristòtil la llibertat és una propietat de la voluntat que es realitza a través de la veritat. La llibertat se li dona a la persona com una tasca que ha de realitzar. Així doncs no hi pot haver llibertat sense veritat.

El bé que se li ofereix a la llibertat humana és el que tenen de bo les virtuts: la intel·ligència com a funció del control, la justícia per a la regularització de l'ordre social. Aquest sistema del qual depèn l'autorealització de la llibertat humana en la veritat és ampli i complex. No obstant no es tracta d'un sistema abstracte. Tant per Aristòtil com per a Francesc d'Asís, la experiència humana és el punt de partida per poder exercir una llibertat humana veritable. Francesc d'Asís intenta basar aquesta experiència en la Bíblia. La Bíblia ens ensenya que els dos manaments més importants són l'amor a Déu i l'amor al pròxim. En aquests dos manaments troba la persona la seva realització més complerta: la llibertat existeix per a l'amor. En aquest sentit la llibertat li es donada a la persona pel creador com un do i com una tasca al mateix temps. La persona està cridada a acceptar i a realitzar la veritat, el que està bé des de la seva llibertat.

Què vol dir això, no obstant, per a la persona concreta. Com reconeix aquest camí com a veritable? Mentre la persona individual escull un valor veritable en la seva vida personal i en la família, en la seva vida professional, en la seva vida política, i ho converteix en acció, realitza la seva pròpia llibertat en la veritat. Jo experimentava aquesta experiència en persona fa aproximadament 13 anys, quan la filla de nou mesos d'uns amics meus emmalaltia greument degut a un tumor cerebral.

pensaments

Un matí vaig ser convidat juntament amb vint amics del sud d'Alemanya a fer una oració itinerant amb diferents estacions –una espècie de Via Crucis– amb una posterior unció de malalts per a la Mònica, el nadó malalt, juntament amb els seus pares. A través d'aquesta oració comú vam sentir tots nosaltres com distribuïem la càrrega dels pares en les nostres espatlles i podíem compartir tots un mateix sentiment de preocupació però també d'unió. Aquí vaig experimentar l'Esperit Sant per primer cop a la meua vida. En la posterior unció dels malalts vaig comprendre el nostre ésser, en aquell moment vaig comprendre el sagrament, vaig comprendre a Jesucrist. Aquell moment, aquell esdeveniment ha deixat un record inesborrable en mi i en els demés que estaven presents d'una trobada amb Jesucrist. Poc després d'aquest esdeveniment moriria la Mònica. Des d'aquesta experiència commovedora estic en la cerca de la veritat i de la meua vocació verdadera. També la fundació de la nostra associació "Claim for Dignity e.V." fa set anys s'ha convertit en un esdeveniment especial a la meua vida. Per una banda voldríem doncs ajudar de forma concreta a uns amics de la parròquia de Makhado (Sudàfrica) en la construcció d'una escola per a disminuïts psíquics, per la qual cosa era necessari crear una associació sense ànim de lucre. Per una altra banda alguns de nosaltres voldríem profunditzar la nostra amistat, donar-li un valor i un sentit més profund, més veritable. Aquesta experiència la volem compartir també amb altres, siguin de la nostra família o del nostre entorn més proper, siguin companys de feina o bé altres voluntaris que s'impliquen en el nostre treball de cooperació internacional. Perquè tots nosaltres estem en la recerca del camí per a la veritat i només podem trobar-la a través de la experiència de la vida, una experiència que no només és individual sinó també comunitària. Viure una experiència humana així ens fa persones veritablement lliures.

Michael Schliep

SER SORDA A PERÚ

Es creu que un sord no pot treballar perquè no escolta, cosa que no és veritat

Hola, em dic Carla González Leguía, tinc 33 anys i un fill que es diu Joaquín. Sóc natural de Lima (Perú), on visc. A través de la meva amistat amb alguns de vosaltres, tinc contacte amb la vostra ONG, de la qual rebo sempre el butlletí. Moltes gràcies!

Em convideu a que relati una mica la meva experiència i ho faig amb molt de gust. Ser sorda no és fàcil en cap part i a Perú, encara menys, doncs el Govern no presta molta atenció als discapacitats. La falta de bones lleis pels sords dificulta aconseguir un treball digne, el qual no permet ni desenvolupar-nos com a persones ni demostrar que podem aconseguir igual o millor que les persones normals. Aquí, a Perú hi ha molts sords que no tenen treball perquè es creu que un sord no pot treballar perquè no escolta, cosa que no és veritat. Les poques persones sordes que treballen van aconseguir el seu treball gràcies a amics seus o familiars.

Mitjançant la llei 27050, publicada el 6 de gener de 1999, es va promulgar a Perú la llei General de la persona amb discapacitat, que és un instrument legal que recull, modernitza, integra i dóna coherència a tota la normativitat anterior sobre el tema. Amb la fi d'assegurar la millor eficàcia i obligatorietat del compliment d'aquesta llei, es crea junt amb ell, un organisme autònom que planeja i executa les accions de govern dirigit a promoure la millora de la qualitat de vida d'aquest col·lectiu de persones. Aquesta entitat, que dirigeixen les polítiques dels governs de torn es diu CONADIS (Consejo Nacional de Integración de la persona con discapacidad, www.conadisperu.gob.pe). Fins ara, aquesta entitat d'ajuts per descomptar l'escola particular dels sords que tenen fills oients, pel pasatge aèri nacional (però no internacional). Per a activitats lúdiques i de temps lliure del col·lectiu dels discapacitats.

experiències

Encara que la presència d'aquesta llei i de CONADIS suposa un avançament, encara hi ha molt per fer en el meu país. Entre d'altres coses, fa falta assegurar una pensió mínima per les persones amb discapacitat auditiva. La llei de jubilació per sords. Sembla ser que aquesta llei aviat entrarà en vigor. A veure si és veritat.

En el meu cas concret, dir-vos que jo vaig treballar durant gairebé dos anys com a ajudant d'embossament gràcies a la gestió de la meva escola CPAL (Centro Peruano de Audición, Lenguaje y Aprendizaje, www.cpal.edu.pe/CPAL.html) on estudiava. Em vàren tractar molt bé i em van recolzar moltíssim, va ser una etapa molt agradable en la meua vida. No vaig poder seguir treballant perquè em vaig quedar embarassada del meu fill Joaquín que ara té gairebé 4 anys. A mi m'encantaria treballar, però ara no es pot, quan Joaquín sigui més gran, ja tornaré a treballar, si Déu em dóna aquesta oportunitat.

El meu desig és que els sords que s'ho proposin puguin viure en un món oient. El meu desig també és que totes les persones oients siguin més sensibles cap el col·lectiu dels sords. Moltes gràcies per la vostra atenció.

Carla González Leguía
Lima (Perú)

actualitat

- Projecte "La Mansión" en Arequipa (Perú).
- Ja s'han fet dues transferències (14/01/08 i 29/02/08) de 4.500 Euros cadascuna. Aquests diners provenen de la subvenció que la Fundació alemanya Landesstiftung Baden-Württemberg va atorgar a "Claim for Dignity e.V."
- Al març es presenta el projecte al govern regional i a la municipalitat de Socabaya. En el mes de març també està previst que entri en funcionament el menjador escolar.
- Amb la nostra cooperant alemanya, Stephanie Wildenberg, i el president de la ONGD local CIESCU, José Álvaro, tenim un contacte fluid. A pesar de les dificultats inherents a cada projecte, ambdós estan contents del desenvolupament del mateix.
- Stephanie Wildenberg regressa de nou a Alemanya el 31 de març. Amb la seva presència a Alemanya volem realitzar algun acte de sensibilització i recollida de fons.
- Joves interessats en una estada de 6 mesos a un any en Arequipa (Perú) per a donar suport al projecte de "La Mansión" posar-se en contacte amb nosaltres.

- El passat 15/12/07 es va celebrar l'assemblea anual de "Claim for Dignity e.V." en Aich/Aichtal. Seguidament els nostres amics i membres de "Claim for Dignity e.V." Annette y Andreas Simon van presentar la seva experiència d'un any a Kirgistan. Al final compartim el tradicional sopar de Nadal a casa de Sabine Molling. La pròxima trobada està prevista per al mes de maig.

- El passat 28/12/07 es va celebrar a Barcelona l'assemblea anual de "Clam per la Dignitat". A més d'aprovar la memòria anual, les decisions més significatives de la reunió són les següents:
  - Se celebrarà en el mes d'abril (la data està per confirmar encara) el tradicional "Sopar de la Fam" en el Oratori de San Felip Neri del barri de Gràcia. Aquest any els diners recaptats aniran destinats al projecte "HIV/AIDS response programm" en Sud-Àfrica que fins a fa poc ho coordinava la nostra amiga Thandi Hadebe. La persona de referència ara es el P. Herman Van Dijk (herman.vandijk@vodamail.co.za), director del projecte.
  - El calendari de reunions generals per a l'any 2008 es fixa en el dilluns 18/08 i el dilluns 29/12, on també se celebrarà l'Assemblea anual.
  - Es decideix per unanimitat pujar les quotes anuals a 50 Euros. Si algú no pot pagar aquest import que ens ho faci saber, si us plau.
  - Es decideix que nosaltres gestionem l'enviament del butlletí i la correspondència directament per a evitar despeses. A l'empresa "Fulls", que fins al moment coordinava aquest treball, li donem les gràcies pels seus serveis i els fem saber

que estem oberts a tornar a treballar junts en el futur.

- Es donen de baixa del Consell Mariano Hernández, Ceci Benet i Irma Fañanás. Els agraïm la seva dedicació i col·laboració i esperem seguir contant amb ells com a membres de l'entitat. Miriam Fernández és la nova incorporació al Consell de "Clam per la Dignitat": benvinguda!

- El passat 29/02/08 la nostra amiga, membre de "Clam per la Dignitat" i fisioterapeuta, Bea Valer, va participar en les IV Jornades de Fisioteràpia de la Catalunya Central -Fisioteràpia Internacional i Cooperació internacional- presentant la nostra experiència del projecte "MES" a Sud-àfrica. La Fundació Universitària del Bages de Manresa li ha fet arribar un taló de 150 Euros per al projecte "MAS". Agraïm des d'aquí a Bea el seu treball i a la Fundació el seu gest.

- "Clam per la Dignitat" ha fet arribar a les monges responsables de l'escola per a discapacitats de Madombidzha (Sud-Àfrica, projecte "MAS") els 1400 Euros que faltaven per donar. La nostra col·laboració oficial acaba amb aquesta donació encara que estem oberts a futures col·laboracions i no perdem el contacte amb els nostres amics a Sud-Àfrica.
- Respecte a Sud-Àfrica se'ns fa saber que la Sister Elite està passant un any a l'Índia, el seu país d'origen, a instàncies del Bisbe. Des d'aquí una salutació fraternal.
- El Fr. André Stephan està de nou a Sud-Àfrica, però en altra parròquia. També una salutació afectuosa per a ell des d'Europa.

- Laura García-Faria, membre del Consell de "Clam per la Dignitat" i infermera de professió, està realitzant des de gener un any de voluntariat amb les Missioneres de la Caritat a Egipte i a Sudan. Té un blog en Internet: <http://lauragf.blogspot.com/> Molts ànims i una forta abraçada des d'Europa!

- La ONGD "Solidaridad" (www.solidaridad.org.uy/) d'Uruguai ha contactat amb nosaltres. Estem estudiant la possibilitat de realitzar alguna acció conjunta.

- Interessats en el voluntariat de "Sostre" a Barcelona posar-se en contacte amb Javi Laguno (xavierlaguno@gmail.com) o amb Secretaria.

- Des d'aquí felicitem a Juan i Ester pel naixement del seu tercer fill, Miquel; a Xavi i Pilar pel seu segon fill, Josep; i a Oriol i Pati per la seva tercera filla, Mariona. També tenim un especial record i oració per a Maria Alba (mare de Mireia i Xavier Lorenzo) i Pilar (mare de Xavi Pla), mortes recentment. Que gaudeixin ja de la vida en plenitud.

Traduccions: Núria Mundet, Irma Fañanás, Núria Albareda i Rosa Herrero

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

Av. Diagonal 285, 3-4

E - 08013 Barcelona

Tel: (+34) 932 700 239

Fax: (+34) 933 684 336

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen